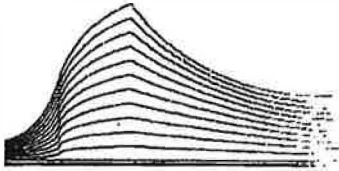

Vrijgesteld van het griffierecht.
Afschrift ter kennis gebracht in
uitvoering van artikel 280, 5° W. Reg

Repertoriumnummer 2018 /
Datum van uitspraak 11 december 2018
Rolnummer 2018/BA/13

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Antwerpen

Kamer 8

Arrest

Mevr. X.,
met als raadsman mr. Ad., advocaat ;

Het hoger beroep is gericht tegen de beschikking van 5 november 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. PROCEDUREVOORGAANDEN

Mevr. X. diende op 29 oktober 2018 op de griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, een verzoek in tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van 5 november 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd het verzoek ontoelaatbaar verklaard.

Tegen deze beschikking gaat Mevr. X. in hoger beroep bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie van dit arbeidshof op 5 december 2018.

2. EISEN IN HOGER BEROEP

De vordering van Mevr. X. strekt ertoe:

"Het hoger beroep van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De bestreden beschikking van de 13° kamer van de Arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen d.d. 05.11.2018 inhoudende beslissing tot niet-toelaatbaarheid teniet te doen en opnieuw beslissend;

Het verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling toelaatbaar en gegrond te verklaren;

Een schuldbemiddelaar aan te stellen met als opdracht een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling op te stellen, te bespreken met verzoekers en alle betrokken partijen, en bij instemming van alle partijen, de overeenkomst over de minnelijke

aanzuiveringsregeling aan de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank voor te leggen opdat deze er akte van zou nemen.

Voor het geval de schuldbemiddelaar vaststelt dat er geen overeenkomst over een minnelijke aanzuiveringsregeling kan worden bereikt, een proces-verbaal dienaangaande op te stellen met het oog op een eventuele gerechtelijke aanzuiveringsregeling, op te leggen door de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank."

3. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

4. TEN GRONDE

4.1. Toelaatbaarheid

Bij beschikking van 5 november 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen wordt aan Mevr. X. de toelating tot de collectieve schuldenregeling geweigerd omdat toepassing moet gemaakt worden van de wachttermijn van 5 jaar, zoals voorzien in artikel 1675/2 Ger. W. dat als volgt luidt:

"Elke natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 van het Wetboek van Koophandel kan, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen.

Indien de in het eerste lid bedoelde persoon vroeger koopman is geweest, kan hij dat verzoek slechts indienen ten minste zes maanden na het stopzetten van zijn handel of, zo hij failliet werd verklaard, na de sluiting van het faillissement.

De persoon waarvan de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsprocedure werd herroepen bij toepassing van artikel 1675/15, § 1, kan gedurende een periode van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van het vonnis van herroeping geen verzoekschrift tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen."

In casu werd Mevr. X. op 22 september 2015 toegelaten tot de collectieve schuldenregeling maar werd deze bij vonnis van 20 februari 2017 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen herroepen op grond van artikel 1675/15, § 1 Ger. W.

In de beschikking wordt gesteld dat het vonnis van 20 februari 2017 niet uitdrukkelijk vermeldt dat er een sanctie wordt opgelegd. Dit is niet relevant zoals de beschikking terecht stelt. Uit artikel 1675/2 Ger. W. blijkt immers dat de sanctie wordt opgelegd wanneer de herroeping wordt uitgesproken waardoor de sanctie volgt uit de wet en de sanctie ook van toepassing is zonder dat het vonnis uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat er een sanctie wordt opgelegd.

Mevr. X. laat gelden dat er nog geen aanzuiveringsregeling werd opgelegd op het ogenblik van de herroeping waardoor de sanctie niet kan opgelegd worden. Artikel 1675/2 Ger. W. voorziet immers enkel in de herroeping van een aanzuiveringsprocedure en stelt dat de term "aanzuiveringsprocedure" niet kan gelijkgesteld worden met de ganse procedure van de collectieve schuldenregeling.

4.1.1. Wil van de wetgever

Artikel 1675/2 Ger. W. werd gewijzigd door artikel 78 van de wet van 14 januari 2013 houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering binnen Justitie. Hierbij werd de term "aanzuiveringsregeling" gewijzigd door het begrip "aanzuiveringsprocedure".

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever de bedoeling had om hierdoor de sanctie van vijf jaar op te leggen bij elke herroeping.

Zo wordt in amendement nr. 95 (...) waarin de wijziging van het begrip "aanzuiveringsregeling" door het begrip "aanzuiveringsprocedure" wordt voorgesteld, uitdrukkelijk gesteld dat de wijziging is ingegeven om verwarring te voorkomen en wordt gesteld dat het om de herroeping van de hele procedure gaat, inclusief de beschikking van toelaatbaarheid (Amendement nr. 95 op het wetsvoorstel houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering en informatiseringsvooruitgang binnen justitie, *Parl. St. Kamer*, 2011-12, 1804/008, p. 2).

Op dit amendement werden geen opmerkingen gemaakt en in het verslag werd er opnieuw opgemerkt dat met de invoering van het begrip "aanzuiveringsprocedure" de herroeping van de hele procedure wordt bedoeld (Verslag namens de Commissie voor de Justitie bij het wetsvoorstel houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering en informatiseringsvooruitgang binnen justitie, *Parl. St. Kamer*, 2011-12, 1804/016, p. 79).

Ze stelde nog voor om nog een bijkomende bepaling op te nemen (amendement nr. 96) waarbij het begrip "aanzuiveringsregeling" vervangen zou worden door "de beslissing tot herroeping" (Amendement nr. 96 op het wetsvoorstel houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering en informatiseringsvooruitgang binnen justitie, *Parl. St. Kamer*, 2011-12, 1804/008, p. 3).

Hoewel hierdoor de tekst niet langer voor interpretatie vatbaar was geweest, werd dit tweede amendement niet weerhouden en werd enkel het eerste amendement aanvaard en weerhouden (Amendement nr. 126 bij het wetsvoorstel houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering en informatiseringsvooruitgang binnen justitie, *Parl. St. Kamer*, 2011-12, 1804/016, p. 79).

Maar zelfs zonder dat artikel 1675/2 Ger. W. uitdrukkelijk stelt dat de sanctie bij elke herroeping moet uitgesproken worden en dit ook strekt tot de herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid, kan uit de voorbereidende werken uitdrukkelijk afgeleid worden dat de wetgever de bedoeling had om de sanctie steeds op te leggen wanneer de herroeping wordt uitgesproken en dat om die reden het begrip "aanzuiveringsregeling" werd vervangen door het begrip "aanzuiveringsprocedure".

4.1.2. Sanctie bij elke herroeping

Hoger werd vastgesteld dat het de bedoeling was van de wetgever om bij elke herroeping een sanctie op te leggen. Hiervoor werd het woord aanzuiveringsregeling enkel in artikel 1675/2 Ger. W. vervangen door het woord aanzuiveringsprocedure waarmee de ganse procedure wordt bedoeld en dus ook de beschikking van toelaatbaarheid.

De vraag of er op het ogenblik van de herroeping reeds een aanzuiveringsregeling werd opgelegd, is dan ook niet relevant nu de sanctie altijd moet opgelegd worden (Cass. 12 februari 2018, nr. S.17.0047.N).

De andere argumenten over de *ratio legis* van de wetgeving inzake de collectieve schuldenregeling wijzigen dit niet. De wetgever had immers tot doel om de sanctie bij elke herroeping op te leggen om de werklast te verminderen door de wederindieningen te beperken en tegelijk de sanctie uit te breiden voor alle herroepingen (Amendement nr. 96 op het wetsvoorstel houdende diverse bepalingen inzake werklastvermindering en informatiseringsvoortgang binnen justitie, *Parl. St. Kamer*, 2011-12, 1804/008, p. 3).

Aangezien de tekst van artikel 1675/2 Ger. W. voormelde interpretatie niet uitsluit en het begrip aanzuiveringsprocedure ook de beschikking van toelaatbaarheid omvat, kan enkel besloten worden dat de sanctie wordt opgelegd bij elke herroeping en dit ongeacht of er reeds aan aanzuiveringsregeling werd opgelegd.

4.2. Besluit

Het vonnis van 20 februari 2017 heeft de herroeping uitgesproken waardoor er een sanctie van vijf jaar werd opgelegd, waar binnen er geen nieuw verzoekschrift kan neergelegd worden om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

Aangezien de periode van vijf jaar thans nog niet verstreken is, dient het verzoekschrift om opnieuw toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling ontoelaatbaar verklaard te worden. Dat er op dat ogenblik nog geen aanzuiveringsregeling werd opgelegd, is hierbij niet relevant.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt de beschikking van 5 november 2018 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Stelt vast dat aan huidige procedure geen kosten zijn verbonden.

Aldus gewezen door:
Dirk Torfs, Kamervoorzitter,

en uitgesproken door de voorzitter van de achtste kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in raadkamer van 11 december 2018 met bijstand van griffier ...